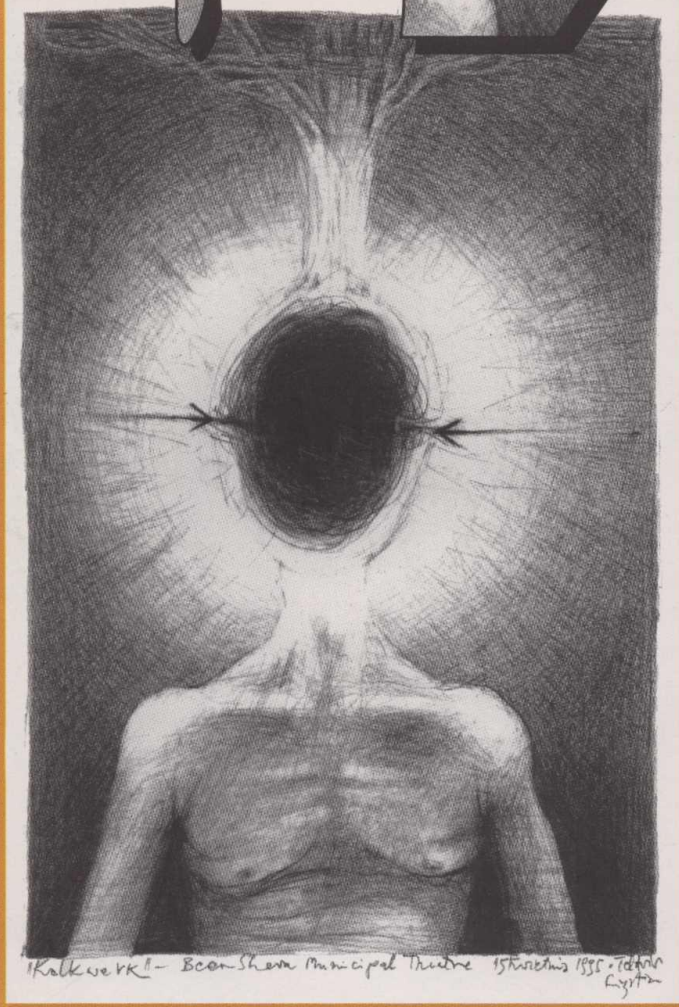

התיאטרון העירוני באר-שבע

משתתפים (לפי סדר א-ב): לופו ברקוביץ, אריה דוד, יגאל זקס, חיים חובה, דרור טפליצקי, חליפה נטור, גורמן עיסא, שרה פון-שורצה, דורון תבורי. נגן: חיים גרינשפון

פּוֹד

מאת: כריסטיאן לופא עפ' תומס ברנהארט **תרגום:** אבישי מילשטיין **בימוי ועיצוב:** כריסטיאן לופא **מוסיקה:** יאצק אוסטובשקי

התיאטרון העירוני באר-שבע

הנהלה ציבורית

פרופ' דן מאירשטיין – יו"ר ההנהלה
ריימונד אברג'יל
ד"ר מרינה וולפסון
משה זילברמן
אהרון ידלין
שרה ליסובסקי
מרגלית סטנדר
רפי פרידמן
ד"ר ניסים קזז
פרופ' ברכה רגר

מינהלה

מזכירת התיאטרון – נעמי אלתר
מזכירות – שירה דוידי
מנהלת מכירות – דפנה הורביץ
יחסי ציבור – דליה רוזנפלד
מדור שکر – קרול בן-יוסף
מנהלת מח' מנויים וקופה – ליאורה אורן
קופאיות – קרן ברטוב/אורית לוי
כתבנית – אמירה אגם
מנהלת חשבונות – יהודית שמש
מנהל יצור – יואב מהרבני
מנהל טכני – אבי קובני
מנהלי הצגות – שלמה לסרי/איציק קריספין
קניין – אושרי אורנשטיין
אחזקת בנין ותפאורה – דרור יובל
אחזקה – מרק פבזנר/יגאל קופלין
שליחה – צחית מינה

מנהל התיאטרון

גדי רול

מנהל אדמיניסטרטיבי

יהודה עינן

חשב התיאטרון

יצחק אביתר

צוות טכני

מנהל במה ראשי – משה הראל/אלי יוספי
מנהל במה – אלי עטיה
צוות טכני – אלי אזולאי/אריה לוצ'טו/
מוטי ברהום/יורם אלי/אורן חזן/רוני בלקר
חשמלאים – יצחק דוד זאדה/מריו לרמן/
שמואל מור/שמעון זרחי/אופיר ספיר/ניב דרוקר
סאונד – דרור כץ/חי כהן
מחסן תלבושות – ציונה לוי
מלבישות – סוזי כהן/אילנה כהן
פאנית – רעיסה פודולובה
מתפרה – משה מילשטיין

מנהלים בעבר:

גרי בילו – מייסד ומנהל התיאטרון
בשנים 1973–1981
ציפי פינס – מנהלת התיאטרון
בשנים 1981–1993

התיאטרון פועל בסיועם הכספי של:

משרד החינוך והתרבות
עיריית באר-שבע
ובסיוע קרן תרבות אמריקה-ישראל

התיאטרון העירוני באר-שבע

שד' זלמן שזר, באר-שבע 84418

טל. הקופה: 07-238278 פקס: 07-237705

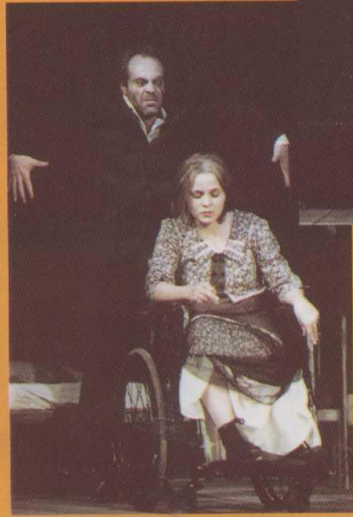
פּוֹד

מאת: כריסטיאן לופא ע"פ תומס ברנהארט
תרגום: אבישי מילשטיין
בימוי: כריסטיאן לופא
תפאורה ותלבושות: כריסטיאן לופא
מוסיקה: יאצק אוסטשבסקי
תאורה: כריסטיאן לופא/שמואל מור
מעצבת משנה: סנדרה גוטמן
שפה ודיבור: נוגה יתומי-רביב

מנהל ייצור: יואב מהרבני
מנהל טכני: אבי קובני
מנהל הצגה: איציק קריספין
עוזרת במאי: אנקה ראוטמן
שפה ודיבור: נוגה יתומי-רביב
מתורגמנית: ענת זיידמן
תרגום מאמר: ענת זיידמן
מנהל במה: משה הראל
קניין ואבזרים: אושרי אורנשטיין
סאונד: דרור כץ/חי כהן
אחזקה: דרור יובל
תפעול הצגה: יצחק דוד-זאדה
רקויזיטור: אורן חזן
מלבישה: סוזי כהן
פאות: רעיסה פודלובה
תפירת תלבושות: בטי דורפמן
עיצוב גרפי: זאב אלדר
הפקת דפוס: עוזי נתיב
צילומים: הרמתי/דורית רדט
בנית תפאורה: אגף 5
הפקה ועריכת תוכניה: דליה רוזנפלד

משתתפים (לפי סדר הופעתם):

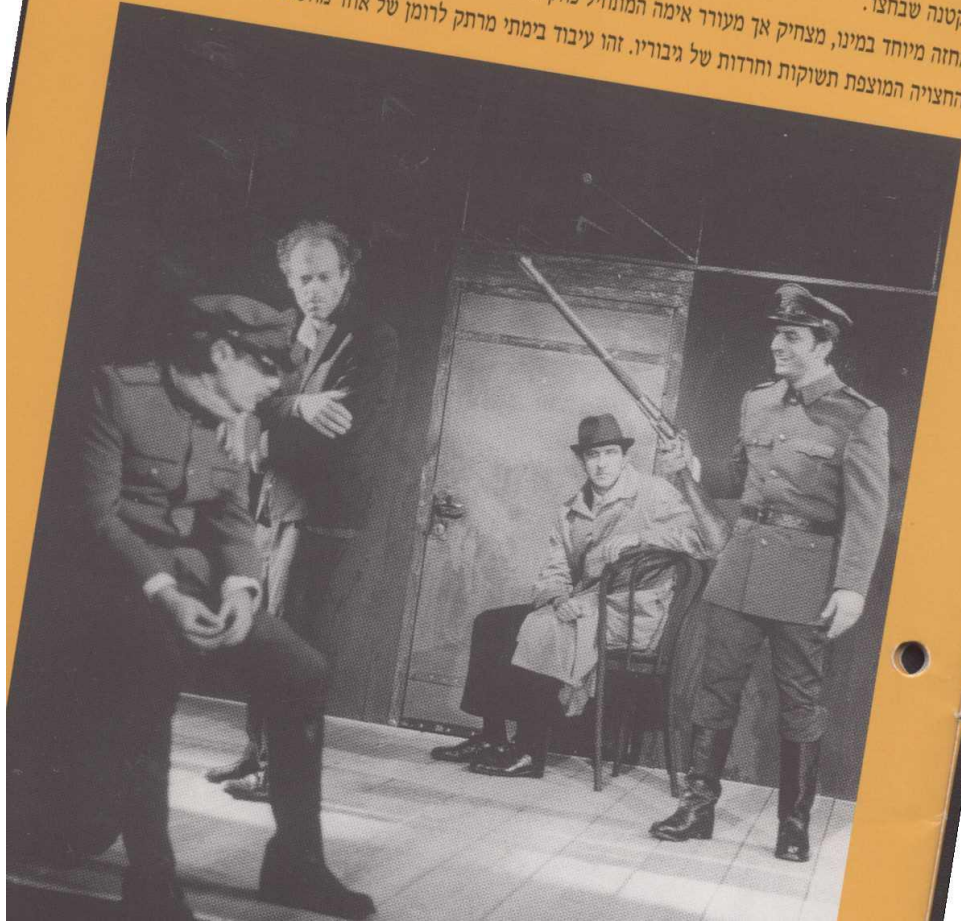
פרו/פרופסור - חליפה נטור
מהנדס - לופו ברקוביץ
הולר - חיים חובה
קל - יגאל זקס
מוריץ - נורמן עיסא
קונראד - דורון תבורי
פקיד בנק - דרור טפליצקי
קונראדית - שרה פון-שוורצה
אחיינו של הולר - אריה דוד
נגנים: חיים גרינשפון, אילן שס

סיפור המחזה

מדען מזדקן ומריר פורש עם אשתו הנכה לגור בבית חרושת נטוש לסיד, לשם כתיבת עבודה מדעית ומכנית. אלא שבמקום השלווה המצופה, מעורר בו המקום החדש את ההכרה בכשלון המוחלט של חייו. אשתו הנכה מציקה לו בדרישות חזרות ונשנות לתשומת לב, שכניו מענים אותו באינסוף ענייני יומיום טורדניים והנורא מכל: הוא לא מצליח להעלות על הכתב אפילו מחשבה אחת לעבודתו. החיים בבית החרושת לסיד הופכים למסכת מתמשכת של השפלות, מלכודת שממנה הוא נחלץ רק בדרך אחת – ביום בהיר הוא משליך את אשתו מחלון חדרה אל הבריכה הקטנה שבחצר.

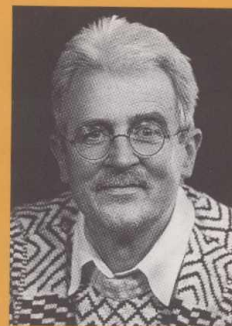
מחזה מיוחד במינו, מצחיק אך מעורר אימה המתחיל כחקירה משטרתית והופך עד מהרה לעיון מעמיק בנפשם החצויה המוצפת תשוקות וחרדות של גיבוריו. זהו עיבוד בימתי מרתק לרומן של אחד מחשובי הסופרים בני זמננו.

יוצרים

מחזה, בימוי, תפאורה, תלבושות, תאורה: כריסטיאן לופא

נולד ב-7 בנובמבר 1943, בעיר יאסטשב ודרוי. בשנים 69-1963 למד באקדמיה לאמנויות בקראקוב, במחלקות לציור ולגרפיקה. בשנת 1969 קיבל דיפלומה במחלקה לגרפיקה. לאחר מכן השתתף בלימודי בימוי קולנוע בבית הספר הגבוה לקולנוע בעיר לודו'. בשנים 1973-1977 למד בימוי לתיאטרון בבית הספר הגבוה לתיאטרון בקרקוב וקיבל דיפלומה בשנת 1978. לאחר תקופת הלימודים הצטרף לשני תיאטראות: התיאטרון ע"ש נורביד בעיר ילנייה גורה, שם עסק יחד עם קבוצת שחקנים צעירים בחיפוש דרכים חדשות של הבעה תיאטרונית, ותיאטרון סטארי בעיר קראקוב. תיאטרון זה הפך משנת 1984 למקום עבודתו הכמעט בלעדי.

בתקופת עבודתו בילנייה גורה העלה הצגות מפרי עטו: "החדר השקוף", "ארוחת הערב", וכן הצגות מאת סטאניסלאב איגנצי ויטקיביץ, אבי תיאטרון האבסורד והתיאטרון המטפיזי הפולני: "היפויפים והקופים", "הפרגמטיקנים", "מאציי קורובה ובלטריקס". בהצגות אלו, שהוגדרו על ידו "תיאטרון הגלוי", התייחס הבימאי לתיאטרון כאחת הדרכים להתודע אל השות האנושית ואל מה שמעבר לה. כיוון חיפושים זה בא לידי ביטוי בהצגה "עיר החלום", (עפ"י ספרו של אלפרד קובין "מהעבר השני" Die andere seite) שהועלתה בתיאטרון סטארי בקראקוב והיה מעין מסע אל מעמקי התודעה.

ההצגות שבאו לאחר מכן בתיאטרון "סטארי" היוו תפנית מבחינה תוכנית: התמודדות עם סוגיות אתיות וחקר מצבו הנפשי של אדם בתקופה של תהפוכות תרבותיות גורליות. ההצגות השייכות לתקופה זו הן: "החולמים" מאת רוברט מוסיל, "האחים קרמזוב" עפ"י פידור דוסטוייבסקי, "סקיצות מתוך אדם ללא תכונות" עפ"י רוברט מוסיל (הצגה זו הועלתה בבית הספר הגבוה לתיאטרון בקראקוב), "מאלטה" עפ"י ריינר מריה רילקה, "בית החרושת לסיד" עפ"י תומאס ברנהארט, ו"הסהרורים" עפ"י הרמן ברון. ההצגות של השנים האחרונות הן רובן ככולן עיבודים של רומנים, מרביתם פרי עטם של סופרים אוסטריים. כריסטיאן לופא זכה בשני פרסים לאומנות התיאטרון, מן החשובים ביותר בפולין: פרס ע"ש קונראד סווינרסקי (1988) ופרס שני ע"ש לאון שילר (1992), כן זכה בפרסים בפסטיבלים רבים בפולין ומחוצה לה. משנת 1983 הוא מרצה (משנת 1993 בדרגת פרופסור) בבית הספר הגבוה לתיאטרון בקראקוב, וכעת הוא מכהן כדיקן מחלקת הבימוי.

מפיד

תרגום - אבישי מילשטיין

בוגר ביה"ס התיכון ע"ש תלמה ילין. למד בימי תיאטרון באוניברסיטת מינכן. מ-1987 כותב, מביים ומתרגם לתיאטרונים שונים בארץ ובחו"ל. בין השנים 1995-1990 דרמטורג בתיאטרון הבימה. מחזותיו: **אז כמוות** - ציון לשבח פסטיבל עכו 87, **שמונים יום מסביב לעולם** - המכון הצרפתי, **מעייין** - סטודיו למשחק ניסן נתיב, **פיבניצה** - הבימה. ערך וביים את המופע **כל החלומות, כל הצפיות... בתיאטרון הקאמרי**. עבודות בימוי נוספות: **מעייין, נפוליון - חי או מת, טוב, באאל, מארה/סאד** - סטודיו למשחק ניסן נתיב, **חיי אדם ברייך** - תלמה ילין, **המציצן** - אוניברסיטת תל-אביב, **פיבניצה** - הבימה. הקים את תיאטרון "נוצר" וביים במסגרתו את הילד שזרק אל תוך האש ואנשי קופסאות השימורים מתוך "מחזות מלחמה" מאת אדוארד בונד. מעבודותיו כמתרגם: **הפיסיקאים** - הבימה, **ריטר, דיינה, פוס** - פסטיבל ישראל, **תיאטרון זה להיפך** - תיאטרון נוצר. זוכה פרס התרגום ע"ש עדה בן-נחום, 1994, על תרגומו ל"מחזות מלחמה". לאחרונה הועלה **הסוחר מונציה** בעיבודו המשותף עם חנן שניר בתיאטרון הלאומי הגרמני בווימאר.

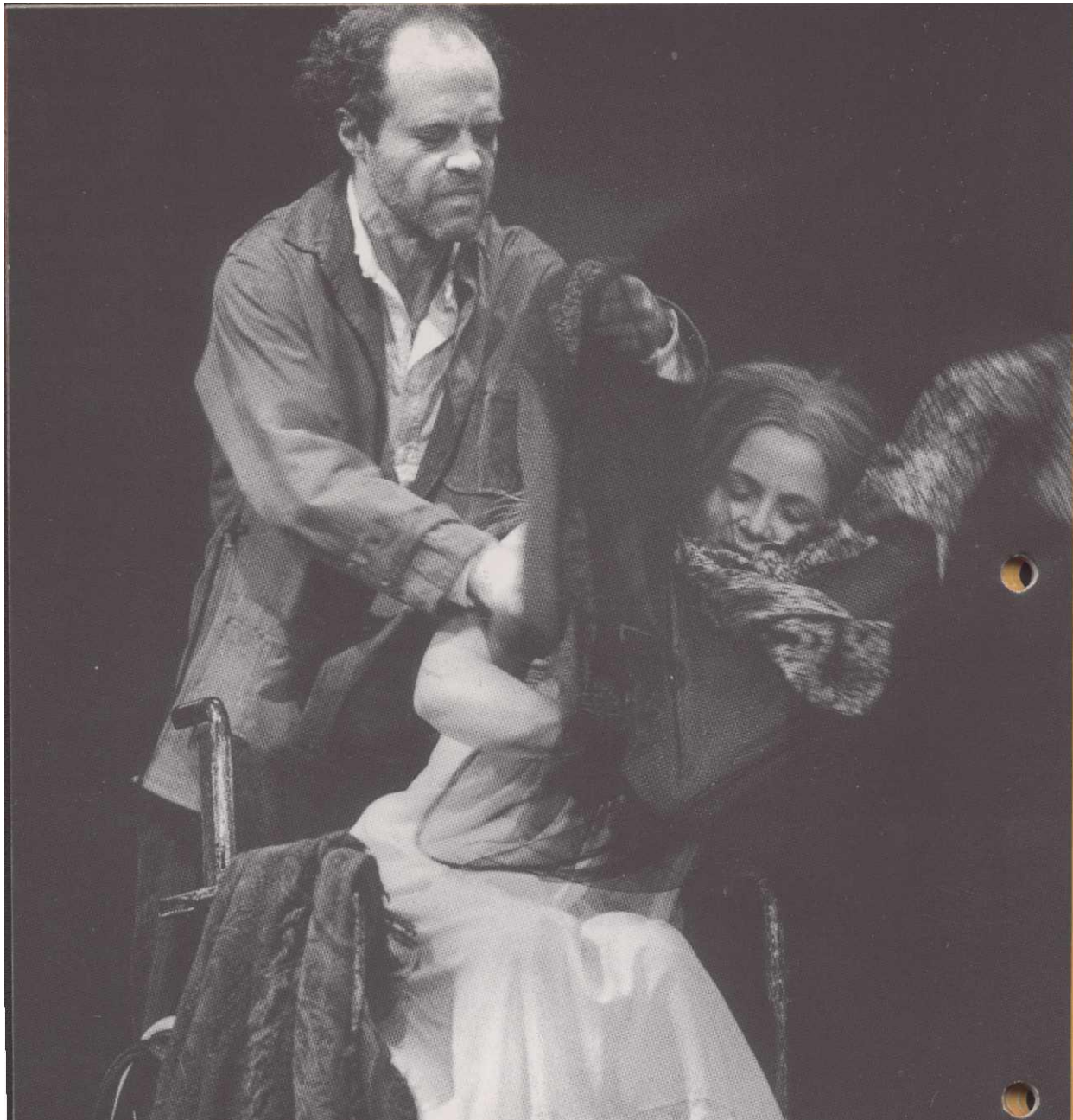
מוסיקה: יאצק אוסטשבסקי

נולד בקרקוב פולין 1944 למשפחת אמנים - אב פסל ואם שחקנית תיאטרון. בשנות ה-60 הופיע בהרכבי ג'ז בנגינה על קונטרבס. במסגרת פסטיבלים וסדנאות נפגש עם יוצרים מהשורה הראשונה בתחום הג'ז האמריקאי והאירופאי. בשנת 1970 יסד את "OSJAN" אנסמבל של מוסיקה אקוסטית. אנשי התזמורת, חלוצים במוסיקת הגל החדש, התקבלו בהתלהבות בקרב בני הדור ההוא בפולין. הלהקה סיירה בכל רחבי אירופה והוציאה 6 תקליטים וקומפקט-דיסק. בשנות ה-80 אוסטשבסקי הרחיב את פעילותו והחל מלחין מוסיקה לסרטים ותיאטרון. בצוותא עם שחקני תיאטרון ה-LABORATORIUM פיתח שיטת לימוד מוסיקאלי לשחקני במה THE WAY OF SOUND AND SILENCE. ההתעניינות בשיטה היתה מרובה והוא הוזמן לארה"ב לסדרת סדנאות. בתקופה זו שיתף פעולה עם תיאטרון DOUBLE EDGE מבוסטון. שיתוף פעולה עם תיאטרון GARDZIENICE הביא להזמנתו לפסטיבל הבינלאומי לאומניות בניו-יורק ולפסטיבל האמניות האולמפי בסיאול (1988). בשנת 1990 מונה למרצה באקדמיה לדרמה בקרקוב. כתב מוסיקה לבלט עבור BETH SOLL DANCE מבוסטון (1992). מבקרי התיאטרון הפולניים שיבחו את המוסיקה שיצר ל "סיד" וציינו כי היתה המעניינת ביותר שנכתבה בשנת 93-1992. בתקופה זו ניהל סדנאות שחקנים בטוקיו. יצר מוסיקה ל-17 מחזות תיאטרון, 3 סרטי קולנוע, 10 סרטים אומנותיים קצרים, סידרת טלוויזיה, שני מחזות טלוויזיה וקומפקט-דיסק.

מעצבת משנה: סנדרה גוטמן

בוגרת החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב במגמת עיצוב תפאורה ותלבושות 1990. בין עבודותיה בתיאטרון הצגות בפסטיבל עכו. בתיאטרון הסמטה: **הקאמבק המפואר, טיול אופנועים** בבית הגפן: **השועל והענבים** בקאמרי: **בטולות שידוך**, הבימה: **מסע ארוך אל תוך הלילה**, (תלבושות) בתיאטרון החאן: **הלילה וההר** (תלבושות), עיצוב הצגות הילדים: **הג'וק, מפלצון רוצה לישון**. בטלוויזיה עיצבה את התוכניות: **החמישיה הקאמרית, שישי חי ופלטפוס**. בקולנוע: **שלג באוגוסט, והמופע של בני זינגר**.

ש ח ק נ י ם

(ע"פ סדר א'-ב')

לופו ברקוביץ - מהנדס

עלה ארצה מבוקרשט, רומניה 1989. בין הצגותיו: המוכה (המוכה), המכשפה (מכשפה), דיאוג'נה הכלב (דיאוג'נה) ועוד. כתב וביים את המחזות: על בחור ובחורה, מאלאטרי, ובטוק מורו. כתב את המחזות: מחשבה דמעה וחיוך, דון קפטן וסמוקינג, ובכל זאת אהבה גדולה. שיחק בתיאטרון באר-שבע בהצגה הנסיכה והרועה. בתיאטרון היידי: המכשפה, אוי פרנסה פרנסה, מסעות בנימין השלישי, אהבה בגרוש, מיר'לה אפרת.

אריה דוד - אחיינו של הולר

בוגר ביה"ס למשחק ניסן נתיב, ירושלים, '94. בתיאטרון באר-שבע השתתף בהצגה המתחזה (טומאזו).

יגאל זקס - קרל

בוגר ביה"ס למשחק בית-צבי '94. זוכה מילגת קרן תרבות אמריקה-ישראל '94, '92. בתיאטרון באר-שבע השתתף בהצגות: סוחרי התהילה (אגרי באשלה), החטא ועונשו (רסקולניקוב).

חיים חובה - הולר

בוגר בית-צבי. השתתף בהצגות בתיאטרון באר-שבע: מודליאני (מודליאני), דון ז'אן (דון ז'אן), השטן במוסקבה (המאסטרו), תופים בלילה (קראגלר). בבית-לסין: על המדרכה (שמעון), צוותא: חיילים יצאו לדרך (פחימה). תיאטרון הספרייה: המוקיין (המוקיין). תיאטרון הבימה: אמא קוראז' (איולף), מי תהום (אברם), חלום ליל קיץ (דמטריוס), גן ריקי (איתמר), הנפש הטובה מס'צ'ואן (יאנג סון), מראה מעל הגשר (מרקו), סולו (פראדו), תינוקות לילה (יוחנן פוקס), הילד חולם (מפקד), מקבת (בנקו). פסטיבל עכו '94: ותנו החמניות לפול (ואן גוך).

דרור טפליצקי - פקיד בנק

בוגר ביה"ס למשחק בית צבי 1980. בתיאטרון באר-שבע משתתף בהצגה סוחרי התהילה (ד"ר פרנסוא). בתיאטרון לילדים ולנוער השתתף בהצגות: מתי ומילי, חופשה שכזאת. בתיאטרון החאן: צהריים קסומים. בתיאטרון הקאמרי: קולי קולות קלים, אורזי מזוודות, כולם רוצים לחיות, תעלולי סקפן, מידה כנגד מידה, מעגל הגיר הקווקזי, חוות החיות, טוב, רולטה צרפתית, גם הוא באצילים. בתיאטרון נוה-צדק: החייל האמיץ שוויק, נעורי ורדה'ה, המלך הלך לישון. תפקידים נוספים: מופע קולתאטרונוע, אור ישר אור חוזר, לילה קסום. תוכנית טלוויזיה: נייס גיא, משמרת לילה ותוכניות לילדים שונות. תפקידים בקולנוע: הקרב על הוועד, נקמתו של איציק פינקלשטיין.

חליפה נטור – פרו/פרופסור

בוגר ביה"ס למשחק בית-צבי 1991. השתתף בהצגה **הערב ווקדים** (בעל בית הקפה), בפסטיבל עכו 91'.
בתיאטרון הבימה: **פצפונות ואנטון** (שוטר/מורה), **קרב בין שחור וכלבים** (השחור), **לילות הדבש והאימה**
(החתן). **הילד חולם** (שותת דם). בתיאטרון החאן בשיתוף תיאטרון אלקסבה: **רומיאו ויוליה** (רומיאו).

נורמן עיסא – מוריץ

בוגר ביה"ס למשחק בית-צבי 1992. השתתף בהצגות תיאטרון בית הגפן: **עלא אלדין, בגדי המלך**
החדשים והליצן. בתיאטרון חיפה: בהצגת הילדים **עלי באבא ו-40 השודדים**. בתיאטרון באר-שבע:
מעקב באפילה (שמחה/כאמל), **נוכלים ואוהבים** (גיבט), **המתחזה** (אלונזו). השתתף בסרט הטלוויזיה –
רצח בים המלח. השתתף בסרט הקולנוע **שחקנים**, משתתף בתוכנית ילדים בטלוויזיה החינוכית.

שרה פון-שוורצה – קונראדית

בוגרת ביה"ס למשחק בית צבי 1992. זוכת מילגת קרן שרת בשנים 91,92,93. בתיאטרון הספריה
השתתפה בהצגה **אמא לא מרשה**. בתיאטרון באר-שבע: **כולם היו בני** (לידיה לובי), **זינגר** (רובי
גאילונס), **יתוש בראש** (אג'ני), **אהבה וזכרון** (קטלין), **בית המלאכה** (סימון), **מחלת נעורים** (דוירה).
השתתפה בסרט **ארץ חדשה**.

דורון תבורי – קונראד

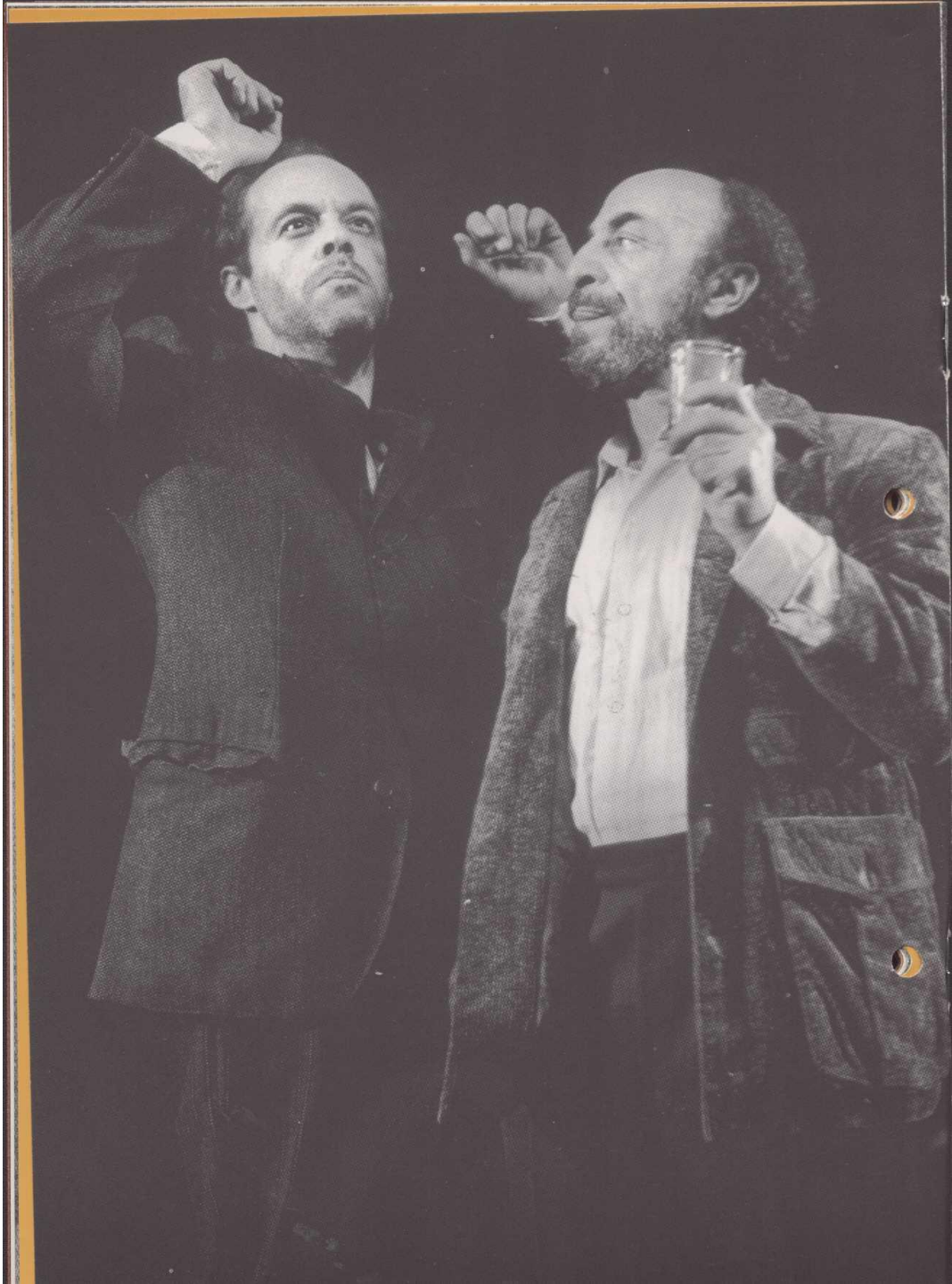
בתיאטרון באר-שבע השתתף בהצגות: **הלילה ה-12** (ויולה), **קשר דם** (מוריס), **מנהל הבית** (אסטון),
הצילו לן, **הצל** (הצל), **רוחות** (אוסוולד אלוינג), **דון ז'ואן** (דון ז'ואן), **שלוש אחיות** (הברון טונבאך),
המתחזה (דה פלורס).

בתיאטרון העירוני חיפה: **נפש יהודי** (אוטו ויינינגר), **העקומים** (הורסט), **גטו** (קיטל), **מחכים לגודו**
(לאקי), **טרטיף** (טרטיף), **מר מאני** (סטיבן הורוביץ), **השיחה החמישית** (אברהם מאני), **אדיפוס המלך**
(אדיפוס), **הוליבוד** (אדי).

בתיאטרון הבימה: **קרב של שחור וכלבים** (קאל).

מופיע לאחרונה כשחקן יחיד ב**אורסטאה** מאת אייסקילוס.

בית החרושת לסיד

ב פ ע ם ה ש נ י ה

שוב ניצב אני בפני טקסט זה ובפני דמות הגיבור ושוב שבות ומתעוררות בי שאלות באותה עוצמה ובאותה טורדנות, כאילו מעולם לא נתתי דעתי עליהן...

נראה לי, שכעת אף קשה יותר לנסחן... מאחורי השאלות הישנות עולות שאלות חדשות – עזות מצח, קלות דעת, חסרות אחריות – אך עם זאת אינטימיות יותר...

למשל: האם מתעתע בנו המחבר במתכוון ובזדון – מגחך כאשר אנו מתחילים להתעמק בחוויות גיבורו ובהגיגיו, ואז, כאשר דבקים אנו זמן רב מדי במהתלה, הוא מטיל לפתע (כה חביבה עליו המילה: 'לפתע') את הטראגיות האישית ביותר על כף המאזניים? מדוע להוט הוא להציג את גיבורו מנקודות ראותם של 'העדים' ועוד עדים בלתי כשירים בעליל? מדוע הוא מתמוגג מן הלהג של 'העדים' והגיבור שלו וכשכבר מוכנים אנו לבטלו כדברי הבל של שוטה, נשמע לפתע: 'זה אני, זה שלי', וכעבור רגע: 'זה אתה, זה שלך'? האם בחר במסווה של מטורף כדי להביע את אשר לא היה מסוגל לומר בתור אדם מן היישוב... אותם רעיונות בוסר עתידי סתירות פנימיות...?

לא מדובר כאן בעוז רוח ובהתעלמות מן הטאבו הבורגני – זהו משחק במצב נפשי, החוצה גבולות של טירוף, כדי שנבחין במכמני המחזות האלו, כשם שהזרם הפנימי ביותר של חשיבתנו, זה שלעולם אין לו זכות דיבור, המשתלט עלינו ברגעים של בדידות – נדחק הצידה אל השוליים האפלים ברגע שאנו מתחילים לדבר או לכתוב. האם משום כך התמכר להזיה?

בטראגדיה ההופכת לקומדיה ובקומדיה החוזרת שוב אל הטראגדיה. נכפה עלינו היפוך מוזר. הנה, ביחד עם העדים, הופכים אנו את הפרסונה העלובה – הרוצח, המטורף, האימפוטנט והמשוגע – למעין קדוש, שאת חייו שומה עלינו לשמר בתוכנו בקפידה.

האם זה בגלל 'המחקר על השמיעה'? ומהו בעצם אותו מחקר? מהי היצירה האנושית הבלתי מוגשמת – הכמיהה האנושית – 'החלום הקמאי אודות היצירה'? יציר מוחנו המשלח אותנו למסעות יהודיים? אולי המסע שנכפה עלינו על ידי יצירה שלא באה לעולם הוא היצירה עצמה?...

קונראד מצא מקלט לראשו בבית החרושת לסיד, אותו מבצר יחיד במינו, אותו כבשן אלכימי כבוי, ובו קיווה למצוא אכסניה נאותה לראשו, כלומר למחקר שלו, או אולי לראות בו נעילה שניה, אם הראש ייחשב לנעילה ראשונה... לגולגולת שניה, העולה עשרות מונים על ראשו שלו? והנה בית החרושת לסיד שוטח בפנינו מפה של סמלים, שבה, כמו מתוך מקורות מפכים, בוקעים יובלים הזורמים אל מחקר חדש, חבוי – המחקר על סוד היצירה. האם אין ה'מחקר על השמיעה', בעצם 'מחקר על החידלון'?

הבה ניתן דעתנו על אחת השאלות האלו, אשר תוך כדי ניסוחה אף מפסיקה להיות שאלה: שיר הלל טורדני גרוטסקי לכישלון אינו מסתפק באבחון חיצוני, אך גם אינו מתעמק ואינו מנתח רגשות... אף אינו מציע הזדהות רגשית שייכולה היתה להתבטא, דרך משל, בהענקת "אני" לגיבור שלו. נהפוך הוא, הוא 'מרחיק' את גיבורו ומעניק לו את קיומו מתוך מקבץ של אמירות בלתי מוסמכות, ובלתי ניתנות לאימות. ובכל זאת נוצר כאן מעין שיתוף של הקורא בתנועה החוזרת, הסיזיפית והכפייתית, של המחשבה ושל פעולות החיים – תנועה סביב המחקר האפל והגרוטסקי – 'המחקר על השמיעה'.

אם נרצה להמשיך ולפלוס לנו דרך בתוך הספר, ויש מה שדוחף אותנו לעשות כן (תגליות שבראשיתן הן מעורפלות וחשודות), חייבים אנו לחצות את גבולות התצפית החיצונית על שאיפות חוזרות ונשנות, הנראות מבחינתנו כפעולות חסרות תוחלת ומשמעות של חרק כהה חסר צורה, ולאמץ לנו פולחן טורדני זה. שינוי זה של נקודת התצפית גורם הנאה שהיא אומנם בלתי מוסברת, אך נעימה לכל הדעות (אם מותר לכנות בשם 'הנאה' את החוויות המיוחדות של מגעים עם עולם הפיקציה כשהוא דחוס לתוך יצירת אומנות)...

לבסוף מציג הגיבור תמונה קיצונית ביותר, תמונה גרוטסקית של אדם כושל השוקע בהדרגה במלכודת חיים שנותבו בשוגג. והרי אנו נמצאים אתו במגע קרוב, אינטימי. לא רק שאנו מגלים בו את בן דמותו של המחבר החושף עצמו ללא פשרות וללא בושה (יתכן שקל הדבר יותר כאשר הצורה היא גרוטסקית), אלא שחשים אנו כאילו דבקה בנו דמות זו כמו מחלה, ומגלים בה, בהגיגי הזיתיה המילוליות שעל גבול השפיות, במיתוסים שלה ובהשלכותיה, את המנגנון הפנימי של טבענו החבוי (...בספר כל זה נגלה ומבוטא במעורומים ובחוסר ישע, באמצעות הדיבור הכפייתי הבלתי פוסק...) ואת המנגנון של מחשבותינו האינטימיות הטמונות מתחת לשכבה הרשמית, בת-ההבעה. אך לא ההזדהות הזאת העיקר:

העיקר נוגע לתהליך היצירה!

קונראד מוזהר לכאורה דוגמה של כשלון קיצוני. הוא לא כתב מאום! שתיקתו שעל הנייר היא מוחלטת. כל הוגה או יוצר ממומש, אף הצנוע ביותר, עולה עליו אלפי מונים. כך גם תומאס ברנהארט - אומן פורה שזכה להכרה, ובשנים האחרונות, ובמיוחד לאחר מותו, אף לפולחן מסוג מסויים. ובכל זאת נראה שתחושת חוסר האונים, הפוגעת ומשפילה עד כדי גיחוך, אינה זרה לו... אותה תחושה (הכרה) שאינה מרפה, שכל אשר הצליח להביע, הוא כאין וכאפס לעומת מה שראוי היה להיות מובע. תחושת התמודדות כושלת עם אתגר המציאות הגדולה עלינו במורכבות זרימתה אל התוהו ובוהו החדש... אתגר של עולמנו המשתנה! ביחס לקריאת תגר מדהימה ומשתקת זאת, כל שנצליח להביע, כמעט שאין ערכו עולה על השתיקה ואולי אף נופל ממנה, כי הוא מטשטש את הדבר ההוא שראוי היה להיות מובע ומאפשר תחושה כזבת של מילוי המשימה - השליחות שהוטלה עלינו על ידי העולם בלי שנרגיש ובלי שנוכל לשנות מאומה.

ברנהארט כתב את "בית החרושת לסיד", מכאן, שככל הנראה חווה תחושה כזאת. אולי כל מה שיצר לא היה בסופו של דבר אלא להג, קל דעת ומשולח רסן, של קונראד, ואילו המחקר עצמו לא נכתב...

ברגעים של כנות קשה, חשים כך גם אנו. ברגעים כאלה רואים אנו את מצבנו בדמות מוקיון - עגום וגרוטסקי. לעומת האנשים הבתוליים, אלו שנענו לקריאת התגר של הסוד באמצעות חיים יותר או פחות סתמיים... ואשר שמרו בתוך כך על סוג של גאוה ויפוי שבהם נדמה חנן אותם הטבע עצמו - האמן שוקע, הוא חוטא והחטא הופך אותו מכוער ונלעג... אם יצליח לשוב להרף עין אל האחרים, הוא ידביק אותם בהפקרותו שלוחת הרסן. כך אנחנו נראים יחד עם יצירותינו המגוחכות בפני המראה של מודעות עצמית קשה, מחומר זה יצק ברנהארט את קונראד שלו... נביא שותק בעידן חשוך! בתקופה המיחלת ל"קפיצה"!

הוא מוסר את יציר כפיו החשוך והסגור (סגור בפניו ובפני בני דורו), אשר ברגע נתון (מאוחר יותר, בדורות הבאים???) יזוהה בקלות, ואז אולי יתברר שהוא לא היה אילם לחלוטין...

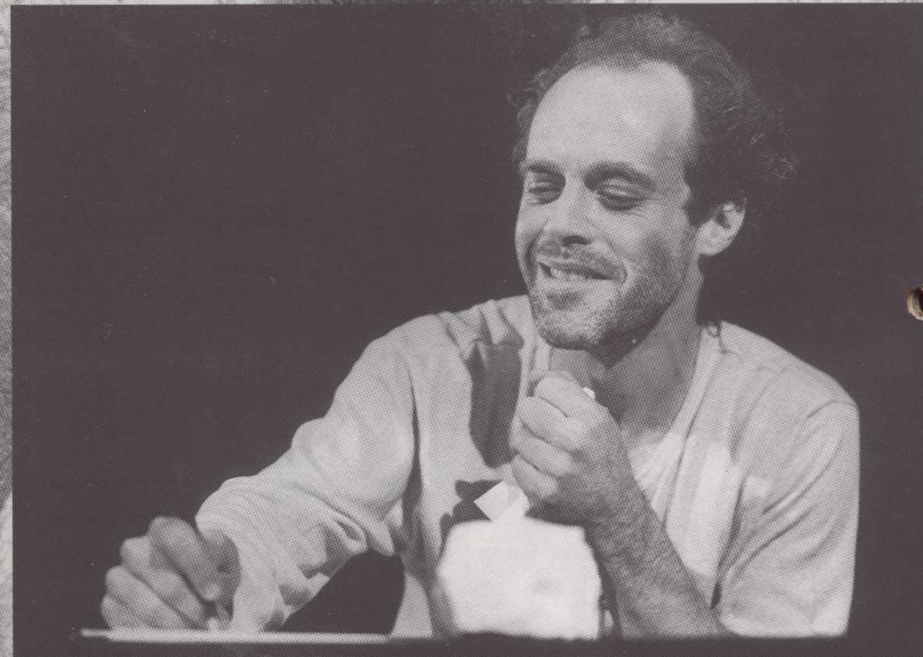
אלא שאולי זו רק תקוות שווא של הדקאדנט (תקוות מסוג זה הן תדיר נחלת הדקאדנטים) גם זה אפשרי. יתכן שאותה אמונה בקפיצה, כלומר האפשרות העתידית הנוספת לקיומו של האל שטרם נשללה, היא מעין 'חיים שלאחר המוות'...

כי הרי בכל זאת, משבר מצבו של האמן המורגש בתקופתו (משבר שתוצאתו המדהימה היא 'בית החרושת לסיד'
של תומאס ברנהארט) הוא עובדה בעלת כיוון, או נכון יותר לומר: מן הדין שיהיה לה כיוון.
הנה לפני הקפיצה מעל המחוזות האפלים, נושאים האמנים בתוכם את עובדיהם טרם לידה, והם, שאינם מסוגלים
לצאת החוצה (אינם יכולים להיוולד) שוב מתפורים בתוך האישיות - ומעוותים ומקבעים את צורתה וחייה. אולי
דווקא אותה 'אישיות טהורה' (אותם 'חיים טהורים') - הנמסרת בלהג חסר צורה לתוך יצירת הגות או אמנות -
היא היא אותה 'יצירה ארוזה ואפלה' שאותה יש למסור לאחר, כי אולי האחר יחפוץ וישיכיל ליצור אותה.
אותם 'חיים' הן פעולות ריטואליות חוזרות ונשנות - כמו הבערת אש בעזרת מקל, כמו קפיצות פולחניות בלתי
פוסקות סביב להבה המולידות צורת אליל חדשה בנפשו של האדם. היצירה הבלתי מולדת מעצבת את חיי נושאה
משל היתה מחלה... ונושאה חייב להיכנע לה כמו ללחץ של כורח פיסיוולוגי... חייו של הנביא השותק...!

כריסטיאן לופא

"Kalkwerk" - Be'er Sheva Municipal Theatre 15th October 1985 - Toldot
Luzon

BEER-SHEVA MUNICIPAL THEATRE

BOARD OF DIRECTORS

PROF. DAN MEIRSTEIN - CHAIRMAN
RAYMONDE ABARGAIL
DR. MARINA WOLFSON
MOSHE ZILBERMAN
AHARON YADLIN
SARA LISOVSKY
MARGALIT STENDER
RAFI FRIEDMAN
DR. NISSIM KAZAZ
PROF. BRACHA RAGER

ADMINISTRATION

THEATRE SECRETARY - NAOMI ALTER
SECRETARY - SHIRA DAVIDI
MARKETING - DAFNA HURVITZ
PUBLIC RELATIONS - DALIA ROSENFELD
PERSONNEL - CAROL BEN-YOSSEF
BOX OFFICE MANAGER - LIORA OREN
CASHIERS - KEREN BAR-TOV/ORIT LEVY
TYPIST - AMIRA AGAM
ACCOUNTS MANAGER - JUDITH SHEMESH
PRODUCTION MANAGER - YOAV MAHARABANI
TECHNICAL MANAGER - AVI KUBANI
SHOW MANAGERS - SHLOMO LASRI/ITZIK KRISPIN
BUYER - OSHRI ORENSTEIN
PROPERTY PROPS MAINTAINENCE - DROR YUVAL
MAINTAINENCE - MARK PEVZNER/YIGAL KOPLIN
MESSENGER - TZAHIT MINA

ARTISTIC GENERAL DIRECTOR
GADI ROLL

ADMINISTRATIVE DIRECTOR
YEHUDA EINAN

COMPTROLLER
ITZIK AVIATAR

TECHNICAL CREW

ELI AZULAI/RONY BELKER/ARIEH
LUTSATO/MOTTI BARHUM/YORAM
ELI/OREN HAZAN

CHIEF STAGE MANAGERS
MOSHE HAREL/ELIYOSEPHI

STAGE MANAGER
ELI ATIAH

ELECTRICIANS
YITZHAK DAVID-ZAADEH/MARIO LERMAN/
SHMUEL MOR/SHIMON ZARHI/
OPHIR SAPIR/YANIV DRUCKER

SOUND
DROR KATZ/HAI COHEN

WARDROBE
ZIONA LEVY

DRESSERS
SUZY COHEN/ILANA COHEN

WIGS
RAISA PODOLOVA

SEWING WORKSHOP
MOSHE MILSHEIN

THE THEATRE IS SUPPORTED BY:
THE MINISTRY OF EDUCATION AND CULTURE.
THE BEER SHEVA MUNICIPALITY.
AMRICA ISRAEL CULTURAL FOUNDATION

BEER-SHEVA MUNICIPAL THEATRE
ZALMAN SHAZAR BLVD.
BEER SHEVA 84418, ISRAEL.
TEL: 07-230820 FAX: 07-237705

BEER-SHEVA MUNICIPAL THEATRE

THE LIME WORKS

AFTER A NOVEL BY THOMAS BERNHARD

BY: KRYSYAN LUPA

TRANSLATED BY: AVISHAI MILSTEIN

DIRECTED BY: KRYSYAN LUPA

SET AND COSTUMES BY: KRYSYAN LUPA

MUSIC BY: JACEK OSTASZEWSKI

LIGHTING BY: KRYSYAN LUPA/SHMUEL MOR

THE CAST:

(IN ORDER OF APPEARANCE):

PROFESSOR + FRO - **KHALIFHA NATUR**

ENGINEER - **LUPO BERKOVITCH**

HOELLER - **HAIM HOWA**

KARL - **IGAEL SACKS**

MORITZ - **NORMAN ISSA**

KONRAD - **DORON TAVORI**

BANK MANAGER - **DROR TAPLITZKI**

MRS. KONRAD - **SARAH VON SCHWARZE**

HOELLER'S NEPHEW - **ARIE DAVID**

MUSICIANS - **HAIM GREENSHUPUN/ILAN SCHASS**

PRODUCTION MANAGER: YOAV

MAHARABANI

TECHNICAL MANAGER: AVI KUBANI

SHOW MANAGER: ITZIK KRISPIN

ASSISTANT DIRECTOR: ANKA RAUTMAN

ASSISTANT DESIGNER: SANDRA

GUTTMANN

VOICE AND DIALOGUE COACH:

NOGA YETOMI - RAVIV

STAGE MANAGER: MOSHE HAREL

TRANSLATOR: ANAT ZAIDMAN

BUYER: OSHRI ORENSTEIN

SOUND: DROR KATZ/HAI COHEN

MAINTAINENCE: DROR YUVAL

PRODUCTION OPERATOR:

YITZHAK DAVID-ZAADEH

STAGE ACCESSORIES: OREN HAZAN

DRESSER: SUZY COHEN

COSTUMES TAILOR: BETTY DORFMAN

WIGS: RAISA PODOLOVA

GRAPHIC DESIGN: ZEEV ELДАР

PRINTING PRODUCTION:

NATIV PRODUCTIONS

PHOTOGRAPHY: HARAMATI/DORIT RADAT

SET BUILDING: AGAF 5

PROGRAM LAYOUT AND PRODUCTIDN:

DALIA ROSENFELD

BEER-SHEVA MUNICIPAL THEATRE

THE LIME WORKS